

RECICLARE

de Brândușa Ban

Lumina din scenă este slabă. Personajul intră dezorientat, vorbește neclar, este speriat.

EL: Interzis... Interzis. Interzis! Interzis!! Pe dracu interzis!!! Vreau să văd. Nu, stai! Te rog nu mai da! Te rog las-o. Las-o, las-o, hai te rog las-o. O doare, uite chiar o doare. Ce faci? Oprește-te, te rog. Să facă cineva ceva. Eu? Nu eu. Altcineva.

Personajul își schimbă starea. Devine, mai serios, aparent mai detașat.

EL: Nu mă afirm, prefer, analizez. Grija lor obsesivă față de mine are un cuvânt important de spus în felul în care evoluez. Sau regrez... *Imită.* "Dragă, trebuie să faci cât mai multe exerciții la matematică ca să ajungi cineva. Și să citești...toată ziua să citești." Și mie...da...mi se pare că-s fericit că-mi iese rezultatul, că-i gata încă un capitol. "Îți spun eu că mângălitul ăla nu te ajută la nimic." Obişnuință impusă sau fericire inhibată? De la o vârstă și mama...te lasă mai de capul tău...că vorba aia, "Copilul se șterge singur la fund, ba mai mult își leagă și șireturile. Merge la școală." Dar, de fapt, copilul nu e în stare de nimic. Copilul e veșnic controlat, veșnic sfătuit, veșnic protejat?! Cu ceilalți este altfel. Ei mânăncă corcodușe verzi fără să-i doară burta, se julesc la genunchi fără să le curgă sânge toată după-masa, se întorc de la fotbal transpirați fără ca asta să fie o problemă, au un câine, o pisică sau măcar un acvariu cu pești pe care să-i îngrijească, dar pe care să aibă dreptul să uite să-i hrănească. Au parte de toate activitățile care normal au consecințe invizibile. O singură abatere... Da, copilul inconștient, în loc să-și construiască un viitor se afundă în activități prostești, fără finalitate benefică dezvoltării profesionale. Cea individuală...Nu-i. Ce să zic? Copiii problemă...totuși și ei au aceleși trăiri ca și super copiii. De fapt mai există și oameni în lumea de super oameni.

EL: "Stiloul! Stiloul! Mi-a văzut cineva stiloul?" Nu-l găsesc și fără el nu încep. Cu altul nu scriu pentru că nu vreau să se instaureze dezordinea. E alt lucru cu care sunt învățat de mic. Să fie toate la locul lor și să nu continui până în urma mea nu e totul pus la punct. Și-l caut, și-l caut, stiloul nicăieri. Timpul trece. Mi-e teamă. Mi-e teamă că nu mai am timp. Nu mai am timp și deși știu tot, eu nu apuc să termin. Colega mea de bancă, în schimb... *Imită fata* "Să vezi Șerbane că eu sigur o să iau notă mare. Că mie întotdeauna îmi cade ce învăț". Nu știu cum se face că așa este mereu. Oare ea chiar învăță tot? Spre deosebire de mine, știe să se descurce în orice situație. Conștiința se reface, rezultatul de moment contează. Finalitatea e un detaliu neimportant...Pentru mine... Dar ea rămâne întotdeauna cu sentimentul suprem de mulțumire de lungă durată. Eu ... merg la olimpiadă. Aia înseamnă că sunt un om inteligent. Ce contează că circumstanțele fac în așa fel încât să nu mă calific pentru etapa următoare? *Începe să se plimbe agitat.* Sunt în clasa a doua. Am aflat ieri că o

să mă înțepe. Leșin doar la auzul acestui cuvânt. Are rezonanță negativă pentru mine. Acul ascuțit și infect, asistenta care emană superioritate prin toți porii.

Imită asistenta, începând de la poziție și terminând cu felul în care aceasta vorbește. Distruge câteva desene.

"Haideți doamnă, vă rog să-l țineți. Puișor, potolește-te, nici nu o să simți." Pizda mătii de asistentă proastă. Îmi spui tu mie că nu o să simt? Ți se pare că eu nu-mi dau seama că nu simt nimic? Nu simt nimic pozitiv. Dă-le dracului de sentimente și trăiri proprii. La ce te ajută? Mai bine facem așa. Lui Alex nu îi e frică de vaccin. De ce mi-ar fi mie? Da... pentru că Alex e super copil și eu nu. Dar nu contează. Îmi place de el...lipsa asta a lui de frică... Mi-ar plăcea să o am și eu. Și atunci ce fac? Sunt copil isteț și-mi impun. Îmi zic "Sunt Alex și nu mi-e frică, sunt Alex și nu mi-e frică..." Să nu credeți că nu am încercat și cu "Sunt Șerban și nu mi-e frică, sunt Șerban și nu mi-e frică." Dar așa...nu prea merge...pentru că sunt Șerban și mi-e frică. Dar Alex fiind, mă duc de bună voie la tanti asistentă. Și după ce-mi face vaccin o întreb "Nu știți vreun cabinet de acupunctură?" Toți care te îndrumă se pun în locul tău. Îți fură identitatea. De fapt ei încep jocul și ție doar îți pasează ștacheta.

Imită personajele. Se joacă cu ele. El interpretează toate rolurile. Se formează dialoguri între el și personajele din poze, sau dor între personaje.

"Bă da prost ești. Cum să te ascunzi acolo? Oricine caută acolo prima dată. Dacă eram în locul tău mă urcam în cireș."

"N-ai fost în stare să citești o carte toată vara. Dacă eram în locul tău, mai citeam încă cinci pe lângă."

EL: Dacă, dacă, dacă... Toți știți să vă dați cu părerea. Da mă doare-n cur de părerea voastră. Sau nu chiar. Într-adevăr nu-s destul de bun, nu ajung la standardele care mi se impun, standardele din lumea voastră.

"Îți ordon să taci. N-am chef de ascultat sfaturi. Plus, nici n-am nevoie de ele. Eu știu întotdeauna ce și cum."

"Nici cu tine nu vorbesc. Dacă eram în locul tău tăceam. Dar dacă tot ai chef de pălăvrăgeală...ce-ar fi să-ți fac cunoștință cu Dan? Dan, domnu profesor, domnu profesor Dan! Încântat. Îmi pare bine. Ești prieten bun cu Șerban? E un băiat minunat. Toți colegii mei îl apreciază. E prietenul meu cel mai bun. Știu și eu că e grozav. Să vă spun ceva. Îl invidiem toți. Fetele se topesc după el."

Două fete din poze.

"Ce drăguț e. Sigur mă iubește. Îmi dau seama după cum se uită la mine. Nu știu cum se uită la tine, dar pe mine m-a luat de mână. Eu zic că poți să-ți iei gândul de la el. Mie îmi aduce desene, făcute special pentru mine. Du-te fată de aici. Visezi. Pe mine m-a salvat din mâinile unor care vroiau să mă fure...Niște unii... Așa s-a nimerit. E un erou. Și pe mine m-ar fi salvat. Și asta mă face să-mi placă și mai mult de el.

Aționează. Mi s-a stricat bicicleta și imediat s-a oferit să vină cu mine să o duc la reparat."

O fată, mecanicul, El.

"Vai Șerban ce drăguț ești cu domnișoara. Care-i problema? Nu știu exact nenea. Nu mai poate schimba vitezele. Eu cred că e de la lanț. Ca întotdeauna ai dreptate. Mai bine mergeți să vă plimbați și veniți peste două ore. Șerban, mă duci pe bicicleta ta? Revenim nenea. Unde vrei să mergem?"

Către personajele lui

De fapt singura diferență dintre noi este că voi vă jucați primul rol în timp ce eu încerc să colectez tot. Simt că mă cuprinde din nou teama. Teama de eșec în lumea asta eșuată a celor care se obișnuiesc și se adaptează.

Pauză de câteva secunde, se uită în gol.

Pe urmă nu s-a mai întâmplat nimic deosebit. Până la ea. Ea este una dintre excepții. Transformă jocul în ceva real. Recunosc, am un moment de ezitare. Încerc fără trucuri. Fără să renunț la propria persoană. Dar nu se poate. Aștia nu te lasă. Vine în cafenea zi de zi, sunt în cafenea zi de zi. Ea cu aceiași oameni sau singură, eu singur. Nu o observ de la început. Îi simt mirosul, îi văd privirea, îi aud vocea, îi strig gândurile. Nu o cunosc, vreau să fiu ca ea. Văd cum nu se adaptează. Rece și încrezută, mereu în centrul prietenilor, cărților, minții mele. Vreau să o cunosc doar ca să fiu ca ea. Este începutul și începutul promite. Ciudat tot ce mi se întâmplă... Mama mășii! Ce mă atrage așa tare la ea? O cheamă Mara și-mi spune că nu-i place cum țin țigara în mână. Este studentă la sculptură. Se așeză și povestim puțin. Este o persoană foarte interesantă. Discursurile ei abstracte o fac să pară așa. Mi se spune că nu sunt talentat la arte, cu toate că-mi place să desenez. Sunt învățat că în artă creația este utopică. Desigur...Societatea și educația... Ea îmi expune o idee proprie, interesantă zic eu. În artă te afli veșnic în incapacitatea a atinge perfecțiunea...Spre deosebire de restul domeniilor în care te apropii de rezultat, în artă ești inapt de la început până la capăt. Cred că mi-am găsit vocația. Descopăr că am ceva în comun cu arta. Imitația. Sunt o artă. Doamne, sunt o artă. "Șerban, din artă născut, imitând originalul cu artă."

Povestește personajelor sale.

EL: Mă joc la fel ca oricare dintre oameni. Și aici nu puteți să mă contraziceți. Și voi încercați să impresionați, și vouă vă e frică de eșec. Discutăm despre filme, cărți, religie, francmasoni, războaie, legile fizicii, oameni și dragoste, ideea în artă și arta în idee... Sunt în starea în care îi spun cam tot ce simt, indirect și tinzând la perfecțiune. Ajung să mă cred și eu perfect. Ea mă alege pe mine. Alegere rece. Nu mă implic, nu sufăr. Asta în cazul ideal, utopic. Idealul e utopic, dar vedeți voi, utopicul nu e ideal. Azi o cafea, mâine o bere, poimâine o atașare, răspoimâine o frustrare. Încep să mă lepăd din nou de mine. Nu mai reacționez decât cum cred că i-ar plăcea ei, nu mă gândesc decât la ea...Unde e, cu cine, ce face, ce pot să mai culeg din ea? Nu sunt

obsedat de ea. Este muza mea. Trăiesc prin ea. Nu sunt obsedat de ea. Am nevoie să știu fiecare gând care-i trece prin cap. Vreau să o imit. Vreau mai mult de la ea. Pentru că trebuie să fiu rece și indiferent. Oamenii nu te pot acuza de imperfecțiunea de a fi ca ei, oamenii se iubesc pe sine. Ea de ce nu mă iubește pe mine? Mă invită la o expoziție. Eu trăiesc prin ea. Mă cuprinde un egoism puternic, bolnăvicios. Nu sunt centrul atenției. Mă aflu în imposibilitatea de a mă bucura pentru ea. Încep să conștientizez că am nevoie de ceva real. Mă identific cu statuetele ei. Sunt de piatră. Plec acasă.

"Bă, în locul tău mi-aș lua altă pereche de coaie."

"Iar vorbești neîntrebat. Zece flotări. Rapid. Start. Coaiele mele n-au de-a face cu faptul că nu-i spun că o iubesc. E mai ușor așa. Situația asta îmi convine. Poftim?? Să mă respingă? Fii serios. Asta nici nu intră în discuție. N-am nici un dubiu. E îndrăgostită de mine. De fapt eu profit de ea, eu controlez situația și-mi place. Gata. Zece. Ajunge."

Începe să picteze.

Îmi place să recreez oameni. Metoda mea de eliberare. Iau ce e mai bun din om și-l construiesc în pensulă și acuarelă. Încerc să-l reconstruiesc, să-l fac mai bun, dar niciodată nu iese perfect.

Distruge pictura și o ia de la capăt, din ce în ce mai nervos. Acțiunea se repetă de câteva ori.

Metamorfozare reciprocă. Tot timpul apare altcineva. Mara este imposibil de reconstruit. Nu pot să-i redau privirea. Nici cum, nici cum. Nu pot să o imit niciodată. Răceala ei. Îmi recunosc impotența. Pe ea am pictat-o de multe ori. Foarte multe. Și când am văzut că nu-mi iese am dat-o altuia. De fapt când nu te joci, ești rece doar cu cei care te lasă rece. El...este un om interesant. Opusul ei. Se vedea cu ochiul liber că face ce gândește și nu gândește ce face. Omul este interesat de animale și comportamentul lor. Observ și la el tendința de generalizare. Sunt atras de felul în care se joacă singur. Îmi plac oamenii care se joacă singuri și Sigmund este unul dintre ei. Sunt mai fascinat de el decât de ea... Mara a murit monocord în memoria mea.

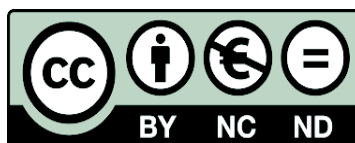
Începe să picteze triumghiurile care simbolizează bisexualitatea.

Vreau să clarific un lucru. Nu mă atrage doar fizic. Vreau să duc la extrem toate simțirile mele. Prin intermediul vostru doar, pentru că singur nu sunt capabil. Cu Mara mă întâlnesc la fel de des. Dar nu mai este muza mea. Treptat o văd cum renunță la răceala ei față de mine. Până la urmă s-a dovedit a fi la fel de umană. Caută să colecteze gunoaie, fără a avea neaparată nevoie de ele. Acum o pot picta. Dar nu mai are sens. Îl pictez pe Sigmund. E foarte dificil. Știu că nu are cum să iasă atât de perfect pe cât este. El este el, în orice situație. Asta înseamnă că trebuie să fiu și eu eu în orice situație. Aici apare contrazicerea. Când mă joc renunț la propria ființă. Acum ce fac? Nu mă pot juca cu el. Schimbă jocul. Nu mai fac eu regulile. Nu

mă simt bine. Ceva nu e în regulă. Simt că mă sufoc. Totul se petrece prea repede. Nu știu ce trebuie să fac. Trebuie să-l cunosc foarte bine. Uite lui ce bine-i iese. Mie de ce nu-mi iese? Schimb strategia. Omul normal, care-și joacă personajul real. Îl fixează cu privirea. În cafenea... Mă abordează, o bere, două beri, cinci beri, de acolo la mine. E amețit. Se pierde ceea ce m-a fascinat întotdeauna la el. Se detașează cu ajutorul alcoolului. Îmi dau seama că ar trebui să mă urăsc profund. Este un moment în care nu vreau să discut. Se simte familiar la mine acasă. Așa amețit cum este, pare totuși că știe ce vrea. Acționează din nou după trăirile omului normal care este. Se apleacă peste mine și mă sărută. Îmi spune că-i este tot una că sărută o femeie sau un bărbat. Dar mie nu-mi este tot una. Pentru că urmează să se ajungă la sex. Și eu accept doar să înțep, nu și să fiu înțepat. Vă amintiți? Oamenilor le e frică de nou. Oamenii nu sunt super oameni. Nici el nu este. Îmi deface pantalonii... Sunt fata...

A dat drumul la muzică. Volumul era asurzitor, ritmul agresiv.

EL: Nu este decât o încercare disperată de a fi recunoscut de ceilalți. Sigmund... Te bag în pizda mătii Sigmund. Ai intrat în mine la propriu. Ceilalți au intrat că am vrut eu, că i-am lăsat. Dar tu... Te bag în pizda mătii Sigmund. Dar nu ca atunci... Tu nu știi că atunci n-am făcut nimic. Tu nici nu știi ce-a fost atunci. Eu doar am asistat. Am văzut cum o omoară la 10 metri de mine și nu am făcut nimic. A fost nevoie de altcineva. Până acuma întotdeauna a fost altcineva mai bun. Dar acum...

Această operă este pusă la dispoziție sub licența
Creative Commons Atribuire - Necomercial - Fără Derivate 4.0
www.dramaturgiacotidianului.ro